

NEW YORK TIMES BESTSELLERAUTEUR

Mia Sheridan

De
Wens
Muur

*Een verhaal doordrenkt
van zowel liefde als van
de diepste hartenpijn*

Mia Sheridan

De wensmuur

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020536256
ISBN e-book 9789020536263
ISBN audiobook 9789020536270

© 2019 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *The Wish Collector* © 2018 Mia Sheridan

Het stukje tekst dat wordt gezongen in hoofdstuk 26 komt uit een hymne van Charles Wesley, 1738, over het moment waarop hij, als zondig mens, het licht van God leerde kennen.

Vertaling Erica van Rijsewijk, TOTA
Omslagontwerp bij Barbara

www.zomerenkeuning.nl
www.miasheridan.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Proloog

Jonahs gefluit weerkaatste tegen de met marmer beklede muren terwijl hij zelfverzekerd de lege hal van de rechtbank doorbeende. Met een blik op het gewelfde plafond ademde hij diep in, genietend van de tijdloze geur van orde en gezag. God, wat hou ik hiervan, mijmerde hij met een voldaan gevoel.

Hij kwam al bij de strafrechtbank van de gemeente Orleans sinds hij nog maar een kleine jongen was die aan de hand van zijn vader meeliep, in de hoop dat hij ooit met dezelfde ogen bekeken zou worden waarmee andere mensen naar zijn vader keken: met respect, maar ook een tikje benauwd.

‘Als anderen niet een klein beetje bang voor je zijn, jongen, doe je iets niet goed.’ Uiteraard had zijn vader diezelfde theorie op zijn vaderschap toegepast. Als er iémand was die zijn huishouden met ijzeren hand regeerde, was het Edward Chamberlain wel.

‘Een prettige dag, meneer Chamberlain,’ zei de blonde advocaat in kokerrok terwijl ze door de metaaldetector liep. Aan de andere kant kwam ze weer tevoorschijn en ze keek in het langsloten over haar schouder. Bijtend op haar volle onderlip nam ze hem snel van top tot teen op. Al wekenlang zond ze hem uitnodigende signalen, en hoewel hij het te druk had gehad om zich met buitenschoolse activiteiten bezig te houden, was hij van plan om zodra zijn zaak achter de rug was op haar ‘aanbod’ in te gaan. Het idee alleen al om dat keurig nette pakje van haar welgevormde lichaam af te pellen en te ontdekken wat ze daaronder droeg, veroorzaakte een aangename kramp in zijn kruis.

Buiten liep hij snel de stenen trap af, zijn leren koffertje zwaaiend naast zijn zij. De wereld ligt verdorie aan mijn voeten, dacht hij met een grijns.

Applegate, Knowles & Fennimore lag nog geen anderhalve kilometer bij de rechtbank vandaan, en hij besloot te gaan lopen en begon weer te fluiten – dat stomme liedje dat al in zijn hoofd zat sinds Palmer Applegate twee dagen geleden een feestje had gegeven omdat hij met pensioen ging.

Palmer was de senior van alle seniorpartners van het kantoor, hoewel je hem niet bepaald een *jolly good fellow* kon noemen. De oude man was een ontzettend saaie piet, maar Jonah snapte ook wel dat je met die woorden geen liedje kon maken bij een officieel afscheid. Hij had nu in elk geval tijd in overvloed om de kersverse echtgenote die hij had weten te strikken fulltime te gaan vervelen, in plaats van de rest van de werknemers van het kantoor waar Jonah een halfjaar geleden in dienst was gekomen.

Het prestigieuze advocatenkantoor besloeg de volle twee bovenste etages van het bakstenen gebouw waar Jonah nu naar binnen ging. Hij floot nog een paar laatste maten terwijl de deur achter hem dichtviel.

Which nobody can deny!

De lift steeg soepel op en er klonk een *ping* toen de deuren weer opengleden.

‘Goedemiddag, *sir*,’ begroette Iris, zijn secretaresse, hem.

‘Iris. Zijn er nog...’ Hij werd abrupt onderbroken toen de man, die in de kleine wachtruimte aan zijn linkerkant had gezeten, opstond. *Justin*.

‘Sir, ik heb meneer al gezegd dat uw agenda overvol is, maar...’

Jonah schonk haar een knikje, om zijn grimas te verbergen. ‘Het is goed, Iris. Dit is mijn broer, Justin.’

‘O,’ zei Iris. ‘Ik had niet door dat...’

Dat niemand op kantoor wist dat Justin Chamberlain zijn broer was, bevestigde wel hoe slecht zijn kantoorgenoten hem

kenden, zelfs al bracht hij hier dan het grootste deel van zijn tijd door. Justin was ook advocaat, maar zijn kantoor was in een totaal ander postcodegebied gevestigd, en voor zover Jonah kon nagaan had hij meer pro-Deocliënten dan betalende cliënten. Het was een wonder dat ze zich überhaupt kantoorroimte konden veroorloven.

Hij pakte zijn broers hand vast en schudde die met een glimlach. 'Hoe gaat-ie, bro? Lang niet gezien.'

Justin schonk hem een flauw glimlachje. 'Heb je even?'

'Niet echt...'

'Het is belangrijk.' Justin haalde een hand door zijn donkerbruine haar, zodat goed te zien was dat dat aan de zijkanten inhammen vertoonde, zoals alle Chamberlains die hadden, waarna zijn haar weer over zijn voorhoofd viel.

Jonah keek ostentatief op zijn Rolex terwijl Justin vervolgde: 'Ik probeer je nu al weken te bellen. Ik ben zelfs een paar keer bij je appartement langsgegaan.'

Jonah slaakte een zucht. Hij had de boodschappen ontvangen; hij had alleen de tijd niet kunnen vinden om zijn broer terug te bellen. Wat kon er nu in vredesnaam zo belangrijk zijn?

Hij gebaarde dat Justin met hem mee moest komen naar zijn kantoor verderop in de gang. 'Ik heb het stervensdruk gehad. Je weet dat ik midden in die grote zaak zit. Ik ben me aan het voorbereiden om het slachtoffer morgen een kruisverhoor af te nemen. Dit kon weleens...'

'Daar wilde ik het nou precies met je over hebben.' Justin sloot de deur van Jonahs kamer en Jonah voelde even iets van trots toen hij zag hoe zijn broer het kleine, maar luxe kantoor – met aan de andere kant van het raam de skyline van New Orleans – in zich opnam. Maar toen hij zijn blik weer op Jonah liet rusten, stond Justins gezicht bars.

'Doe het niet, Jonah.'

'Wat precies niet?'

'Deze zaak.' Hij schudde zijn hoofd, en het ongenoegen dat

hij voelde, deed zijn ogen zo glanzen dat Jonah het liefst zijn blik ten hemel had willen slaan. ‘Murray Ridgley heeft deze misdaad gepleegd, en dat weet jij ook.’

Jonah leunde met zijn rug tegen de muur en sloeg zijn armen over elkaar. ‘De partners hebben deze zaak aangenomen omdat ze in zijn onschuld geloven, Justin. Oké, het ziet er inderdaad niet best uit. Het indirecte bewijs is... overvloedig. Maar hij verdient een eerlijk proces en een goede vertegenwoordiging, net als iedere andere burger.’

‘Daar zeg ik ook niks van. Ik wil alleen maar zeggen dat je van nu af aan beter iemand anders met de pers kunt laten praten. Laat iemand anders het slachtoffer aan een kruisverhoor onderwerpen. Ik ken jou, Jonah. Je bent een verdomd goeie advocaat. Als je wilt, kun je gehakt van haar maken. Maar ik smeek je: doe dat alsjeblieft niet. Laat je hier niet mee in. Je wilt niet voor altijd met deze zaak geassocieerd worden. Dit is niet iets waarvan je wilt dat het je achtervolgt.’

‘Moet je jezelf nou eens horen. Wou je soms beweren dat ik deze zaak beter níét kan winnen?’ De afgelopen paar weken was hij het gezicht geworden van deze zaak; zo hadden de partners het gewild, en hij zag niet in waarom hij daar vraagtekens bij had moeten zetten. Hij was knap en had de glimlach van de *golden boy* die alles tot een goed einde wist te brengen. Vrouwen keken graag naar hem; mannen respecteerden hem. De jury vertrouwde hem.

‘Je moet niet zo worden als pap, wil ik maar zeggen.’

Dat kwam bij Jonah aan als een slag onder de gordel. Hij wist dat Justin, als oudste, vroeger bij hen thuis altijd het strengst werd gestraft. Het leeuwendeel van de druk die Edward Chamberlain op zijn zonen uitoefende was op Justins schouders neergekomen. Als kleine jongen had Jonah dat zien gebeuren en hij had ervan geleerd. Hij wist precies wat zijn vader kwaad maakte en wat zijn goedkeuring kon wegdragen, en hij streefde altijd naar dat laatste.

‘Pap was niet helemaal fout.’

‘Is iemand dat ooit wel?’

Goeie vraag.

Misschien Murray Ridgley, als hij echt die misdaad had gepleegd. Jonah had zelf heel wat twijfels. En hij had het vage gevoel dat de partners iets voor hem verzwegen. Maar bewijzen had hij daar niet voor, alleen wat gefluister achter gesloten deuren als hij langsliep.

En deze zaak... Als hij indruk zou weten te maken op de partners, kon hij met deze zaak zijn carrière een enorme vlucht laten nemen.

Een van de juniorpartners had de lege plek die Applegate had achtergelaten ingenomen, maar een van de twee andere oorspronkelijke partners die nog over waren, Knowles, was een soort van wandelend lijk. Ergens in de komende jaren zou hij met pensioen gaan of komen te overlijden, en als Jonah het goed speelde, kon hij juniorpartner en daarna partner worden. Partner! Zelfs zijn vader had het niet voor zijn dertigste tot juniorpartner weten te schoppen.

Jonah had zich het apezuur gewerkt om binnen tweeënhalft jaar af te studeren, had een versneld leerprogramma gevolgd, was bij de eerste poging geslaagd voor zijn rechtbankexamen en had vlak daarna een baan aangeboden gekregen bij een van de meest prestigieuze kantoren in New Orleans. Hij ging als een speer en kon het zich niet veroorloven om te struikelen.

Jonah keek zijn broer recht aan. ‘Pap werd gerespecteerd.’

Justin kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Pap was een eikel die veel meer uit was op macht dan dat hij ook maar iets om andere mensen gaf. Hij ruïneerde net zo gemakkelijk levens als dat hij boterhammen smeerde. Zo ben jij niet, Jonah. Ik ben je broer. Ik weet...’

‘Oké, luister, ik waardeer je goedbedoelde raad, maar ik kan je verzekeren dat wat mijn werk betreft mijn geweten brand-schoon is. Murray Ridgley kan deze misdaad best hebben ge-

pleegd...' *Murray Ridgley kan heel goed een monster zijn.* '... maar ik ga niet vragen of ik van zijn zaak af gehaald kan worden. Dat zou mijn ondergang betekenen.'

Justin nam zijn broer een hele tijd in zich op voordat hij zijn blik weer afwendde naar het pittoreske uitzicht. 'Ik heb zo'n gevoel... dat je hiermee een cruciale weg inslaat, Jonah.' Hij keek hem weer aan en ditmaal bespeurde Jonah verdriet in de ogen van zijn broer voordat die hem een flauw glimlachje schonk. 'Als je van deze zaak af zou gaan... Je hebt gelijk: dat zou betekenen dat je je carrière bij dit kantoor verder wel kunt schudden. Maar ik heb altijd werk voor je.'

Jonah grinnikte. 'Onrecht bestrijden voor een appel en een ei? Dat is jóúw roeping.'

Justin liet een lach horen die meer uit lucht dan uit luchtharigheid bestond. 'Ik zou best wat assistentie kunnen gebruiken. Er is heel wat onrecht op de wereld, bro.'

'Sommige mensen zouden zeggen dat het geen zin heeft om te proberen daartegen te vechten.'

'Sommigen, ja.'

Terwijl hij naar degene keek van wie hij het meest hield op de hele wereld, drukte er iets op zijn borst: een gewicht dat hij niet goed kon verklaren. Een gevoel dat... Zijn telefoon ging en doorbrak de merkwaardige tranceachtige toestand die over Jonah leek te zijn neergedaald. 'Ik moet weer aan het werk. We hebben het er nog wel over.'

Justin knikte en glimlachte nogmaals meewarig toen hij langs Jonah heen liep. Hij legde een hand op zijn broers schouder. 'Prima, Jonah. Laten we het er later over hebben.' En na die woorden draaide hij zich om, liep Jonahs kantoor uit en trok de deur achter zich dicht.

De telefoon bleef overgaan, maar Jonah nam niet op. In plaats daarvan liep hij naar het raam en keek uit over de snikhete zomerdag, terwijl hij die druk op zijn borstkas weer voelde. Ik mis mijn broer, besepte Jonah. Hij was hem inderdaad uit

de weg gegaan. Maar als deze zaak achter de rug was, zou hij zijn best doen om Justin vaker te zien.

Afwezig bracht Jonah zijn hand naar de plek waar zijn hart zat en begon die zachtjes te masseren.

Je slaat hiermee een cruciale weg in, Jonah.

Maar hij had zijn weg al gekozen. Daar viel nu niets meer aan te doen.

Toen Jonah twee weken later in een snel groter wordende plas bloed lag, met de verschroeide geur van zijn verminkte vlees zwaar en scherp in zijn neusgaten, moest hij terugdenken aan wat zijn broer had gezegd; diens woorden dwarrelden loom door zijn hoofd, als de mistflarden van een vergeten droom.

Je slaat hiermee een cruciale weg in. We hebben het er nog wel over.

Maar dat gesprek zou hij niet meer met zijn broer kunnen voeren.

Zijn broer was dood.

Het geschreeuw nam zover af dat Jonah kon horen hoe hij met een rasperig hoog geluid de lucht uit zijn vol rook zittende longen naar buiten stootte.

Hij floot weer.

Alleen was het deze keer geen wijsje.

1

Vandaag

‘Steek je arm uit, Clara. Je hoort eruit te zien als een zwaan, maar je lijkt wel een eend. Opnieuw graag.’ De muziek stopte plotseling en er klonk een collectieve kreun – alhoewel zachtjes – van de andere dansers. Het zweet brak Clara uit toen ze iedereen vol minachting haar kant op zag kijken. Het bleek net zo eng te zijn als ze had gedacht om de nieuweling te zijn in het New Orleans Ballet. Nog erger zelfs.

‘Ja, madame Fournier.’ Clara ging weer op haar plaats staan en nam toen de muziek weer begon de juiste lichaamshouding aan. *Ik ben een zwaan. Ik ben een zwaan*, zei ze in gedachten tegen zichzelf.

Het probleem was alleen dat Clara zich, ondanks haar sierlijk uitgestoken arm, vóelde als een eend. Een eend op het droge.

Toen de training was afgelopen en de andere dansers hun spullen begonnen te pakken, liep Clara naar haar sporttas, zette haar ene voet op de bank en begon de satijnen linten van haar spitzen los te maken.

‘Een meisje dat ik ken heeft met haar op de Goddard School gezeten,’ fluisterde Belinda Baker achter Clara, duidelijk doelend op háár. ‘Zij was degene die die Dance for Life-beurs kreeg, anders zou ze nooit zijn binnengekomen.’ Clara zwaaide haar tas over haar schouder met een blik achterom naar Belinda, die zich duidelijk niet had gerealiseerd dat Clara hier was. Verrast zette ze daarom grote ogen op toen ze elkaar recht aankeken. Clara draaide zich om en liep snel het theater uit.

Het was waar wat Belinda had gezegd: Clara's vader had alle mogelijke offers gebracht, zodat zij haar droom om professioneel danseres te worden kon waarmaken. Maar zonder hulp had hij die school nooit kunnen betalen. Clara was trots op haar beurs en ze was niet van plan daar door een stelletje roddelaars verandering in te laten brengen.

Desondanks riepen haar gedachten aan haar vader weer die welbekende steek midden in haar borstkas op en ze moest zichzelf dwingen om zich daar niet door van de wijs te laten brengen. Haar recente verhuizing naar New Orleans was niet eenvoudig geweest, en dat ze bij het ballet niet bepaald... *hartelijk* welkom was geheten maakte het nog moeilijker. De melancholie die ze daarom voelde, leek haar trouwe metgezel te worden.

Ze zag de bus de hoek om komen en zette er stevig de pas in om op tijd bij de halte een straat verderop te zijn, ondertussen graaiend naar haar telefoon. 'Bedankt,' zei ze ademloos terwijl ze haar mobiele buskaart liet scannen en de buschauffeur schonk haar een brede, verwelkomende glimlach. Ze glimlachte terug, dankbaar voor wat aanvoelde als een beetje zonneschijn op een bewolkte dag.

Een halfuur later stapte ze de bus met airco uit. De hitte die buiten over haar heen viel, gaf haar een lichamelijke schok. Als ze iemand zou zijn in een verhaal, zou de zomerhitte van New Orleans een zelfstandig personage zijn. Een grote, dikke kerel met slaperige ogen en een dampende adem. Heftig en allesverblindend.

Er schoot een lok haar los uit haar knotje en Clara streek hem achter haar oor, terwijl haar neus een verrukkelijke geur opving die uit het huis op de hoek kwam en haar afleidde van haar tobberijen. Troosteten... Hoe kon het toch dat al die gerechten uit de keuken van Louisiana die ze tot nu toe had geproefd niet alleen de tong streelden, maar ook als balsem waren voor de ziel?

Het soepele, klaaglijke geluid van een saxofoon vanuit een open raam ergens vlakbij wond zich door de takken van de bomen en leek regelrecht door Clara's huid heen te dringen.

Is er iets eenzamer dan het verre geluid van een enkel instrument dat voortdrijft op de wind, vroeg ze zich af.

Maar toen voegde zich een ander geluid bij die eenzame melodie: een aangename, welluidende stem die de klanken begeleidde, zich erdoorheen vlocht en steeds luider en helderder werd. De muziek – zowel ver weg als dichtbij, en toch op de een of andere manier nog steeds een naadloos duet – vervulde Clara, gaf haar het gevoel alsof er stroom over haar huid trok en maakte haar hart lichter. Ze kende die stem. Hij klonk als rook vermengd met stroop en bracht wel vaker hymnen ten gehore in de straat waar Clara woonde.

De stem verstomde. 'Zo, hallo liefje.'

Clara glimlachte nog voordat ze opkeek naar Mrs. Guillot, die aan het eind van het blok waar Clara een klein appartement in een souterrain huurde op de veranda heen en weer zat te wiegen in haar schommelstoel.

'Je leek zo diep in gedachten dat ik je bijna niet wilde storen,' zei de oude vrouw met een glimlach.

Clara maakte het zwarte smeedijzeren hek van Mrs. Guillot open, glipte erdoorheen, stapte het bakstenen trapje op en nam plaats op de tweede houten schommelstoel, die meestal onbezet bleef. 'Ik liep gewoon na te denken over wat we vandaag op de training hebben geleerd.'

'Aha. Hoe gaat het met de andere zwanen?'

'Prima. Ik zou alleen willen dat...' Wat zou ze precies willen? Dat de andere dansers niet zo vervelend deden? Dat ze met iemand vriendschap zou sluiten? Dat ze zich meer geaccepteerd zou voelen, en niet alsof ze werd gewogen en te licht bevonden? Clara schudde haar hoofd. 'Ik zou willen dat ik hier ten minste één iemand kende. Bij nul beginnen is veel moeilijker dan ik had gedacht.'

Mrs. Guillot glimlachte vriendelijk. 'Tja, je kent één iemand. Je kent mij.'

'O, Mrs. Guillot, ik bedoelde niet...'

'Onzin, kind.' Ze lachte. 'Ik snap wel wat je bedoelt, ik plaagde je alleen maar. Een jonge vrouw als jij moet andere jonge mensen om zich heen hebben. Maar die vind je wel. Breek daar je mooie hoofdje nu maar niet over.'

Clara liet haar adem ontsnappen. 'Weet ik wel. En het zal ook allemaal wel goed komen. Maar ik ben ook dankbaar dat ik u ken.' Dat was waar. Mrs. Guillot was heel aardig voor Clara geweest sinds ze twee maanden geleden naar New Orleans was verhuisd; ze had haar alles verteld over de stad wat ze wist, had haar wegwijs gemaakt wanneer ze dat nodig had en had, als Clara zo nu en dan even tijd had, met haar zitten babbelen.

'Dat weet ik, liefje.' Mrs. Guillot zweeg even. 'Hoe maakt je vader het? Heb je hem nog gesproken?'

Clara schudde haar hoofd en voelde een steek door zich heen gaan. 'Was het maar waar. Hij heeft tegenwoordig nog maar weinig heldere momenten, en die zijn van korte duur.'

Mrs. Guillot nam Clara even op en in haar blik verscheen oprecht medeleven, want de pijn van verlies kende ze zelf heel goed. Natuurlijk kende ze die. Hoe vaak had Mrs. Guillot niet getreurd in haar leven? 'Wel, liefje, dat zijn twee wensen. Geef er daar maar eentje van aan Angelina.'

'Angelina?'

'Mm-mm. Je bent nu een paar maanden in New Orleans. Heb je nog niet gehoord van de huilende muur?'

De huilende muur. Er trok een merkwaardige rilling langs Clara's ruggengraat. 'Nee. Waar is die dan?'

'O, die vind je op de Windisle-plantage.'

De Windisle-plantage. Clara pakte haar tas van haar schoot, zette hem op de grond naast haar stoel en boog zich iets naar voren. 'Wilt u me daarover vertellen, Mrs. Guillot?'

Mrs. Guillots blik dwaalde weg van Clara naar de oude mag-

noliaboom in de tuin naast hen, die met zijn reusachtige witte bloesems en glimmende groene bladeren een gloed leek af te geven in de laatste zonnestralen.

Ze leunde achterover in haar stoel en het oude hout kraakte toen ze Clara weer aankeek. 'Dat is een suikerplantage die meer dan tweehonderd jaar geleden werd aangelegd.' Clara realiseerde zich dat ze haar adem inhield. Langzaam liet ze de lucht ontsnappen om Mrs. Guillot niet van haar à propos te brengen. 'O, sommigen zeggen dat die heilig is. En anderen noemen hem vervloekt. Maar iedereen is het erover eens dat het er spookt.'

Mrs. Guillots bruine, knoestige handen pakten de armleuningen van de schommelstoel vast, waarbij de trouwring die ze nog steeds droeg, glom in het laatste restje daglicht. 'Zie je, liefje, een jonge vrouw die Angelina Loreaux heette en wier hart was gebroken door het verraad van haar minnaar, be-roofde zich in de rozentuin van het leven, en daar dwaalt haar rusteloze geest nog steeds rond, samen met de geest van de man die haar afwees, omdat hij door de tragische gevolgen van zijn wereldse daden geen rust kan vinden.' Mrs. Guillot glimlachte tragikomisch. 'Hoewel ik altijd heb gedacht dat als zo'n verhaal waar zou zijn – als mensen inderdaad zijn voorbestemd om over de aarde rond te dwalen vanwege de zelfzuchtige keuzes die ze als mens maken... nou... dat er dan in de hemel vast geen enkele ziel te vinden zal zijn.' Mrs. Guillots mondhoeken gingen omhoog en Clara was het in stilte met haar eens. Nee, in dat geval moest het in de hemel wel een kale boel zijn.

'Wat een hartverscheurend verhaal.'

Mrs. Guillot knikte ernstig. 'Dat is het zeker.'

'Wie was ze? Die Angelina, bedoel ik. Was ze de dochter van de plantage-eigenaar?'

'Ja, inderdaad. Robert Chamberlain heette hij. Maar ze was ook de dochter van Mama Loreaux, een slavin die in de keuken werkte en die zijn onwettige dochter ter wereld bracht. Mama Loreaux was een opvallende vrouw, met donkere ogen die alles

zagen, werd gezegd, en onder haar medeslaven stond ze erom bekend dat ze een West-Afrikaanse vorm van voodoo bedreef die via haar moeder en grootmoeder aan haar was overgeleverd. Met kruiden en amuletten kon ze verlichting bieden bij elke kwaal die er op de wereld maar bestaat. Hun dochter, Angelina Loreaux, was een knap, levendig kind, en haar moeder én haar vader hielden allebei veel van haar. Men zegt dat Robert Chamberlain helemaal verrukt was van zijn kleine meid en dat hij haar op de veranda aan de voorkant van zijn planterswoning altijd op zijn knie heen en weer liet wippen... tot groot verdriet van zijn vrouw en wettige kinderen, die Angelina wel tolereerden, maar meer ook niet.'

Geïntrigeerd en vol verbazing nam Clara met schuin gehouden hoofd elk woord van het verhaal in zich op. Wat ontzettend tragisch allemaal. Het benam haar de adem.

'Angelina groeide op in de keuken van de Chamberlains, onder het toezien van haar moeder en ze wist zowel haar eigen slavenfamilie als de bezoekers die naar de plantage kwamen te betoveren. Iedereen hield van haar, want ze lachte graag, straalde een hartelijkheid uit die even weldadig was als zonnenschijn, bezat een levenslustig temperament zo delicaat als de vleugels van een kolibrie, en de zeldzame schoonheid van een exotische bloem. Of dat werd althans gezegd.'

'Waar hebt u al die informatie vandaan, Mrs. Guillot?'

'O, van de andere slaven die op Windisle woonden, neem ik aan. Het verhaal wordt van generatie op generatie overgeleverd. Wat zeg ik, mijn eigen grootmoeder vertelde me het verhaal van Angelina Loreaux en John Whitfield al toen ik nog maar drie turven hoog was.' Ze liet een melodieuze en charmante lach horen.

'Maar goed, volgens het verhaal leerde Angelina op haar zeventiende John Whitfield kennen, een jonge soldaat uit een schatrijke familie uit het Zuiden, die op de plantage belandde. Ze brachten maar korte tijd samen door, maar John raakte be-

toverd door de knappe Angelina.' Mrs. Guillot keek gepijnigd. 'Ze zeggen dat ze verliefd op elkaar werden, maar gezien wat er later gebeurde, kan ik dat maar moeilijk geloven.'

'Hij verraadde haar,' fluisterde Clara. 'En zij beroofde zich van het leven.'

'Ja.' Mrs. Guillot knikte. 'Maar vóór dit alles werden ze geheime minnaars.'

Geheim. Natuurlijk, dacht Clara. Wat leefden ze toen in een totaal andere wereld. Haar eigen problemen en haar eigen verdriet leken opeens... Nou ja, niet echt minder belangrijk – dat niet. Maar hoe erg moest het niet zijn om tot over je oren verliefd op iemand te worden en dat dan te moeten verbergen als een schandelijk geheim? 'Op welke manier verraadde hij haar?' vroeg Clara, terwijl iets in haar dat helemaal niet wilde horen.

'Tja, ik geloof dat het in 1860 of 1861 was dat John werd opgeroepen om in de Burgeroorlog te vechten. Hij nam afscheid van Angelina en beloofde bij haar terug te keren. Angelina bleef op hem wachten, want ze hield nog steeds zielsveel van hem, en haar zuivere en tedere hart was vervuld van hoop voor de toekomst die ze op de een of andere manier samen tegemoet zouden gaan. Die meid moet een dromer zijn geweest.' Mrs. Guillot trok even een peinzend gezicht. 'Misschien had ze het gevoel dat ze eindelijk haar plekje gevonden had in een wereld waar ze voor de rest nergens bij hoorde.' Mrs. Guillot glimlachte. 'Maar dat is mijn eigen vermoeden.'

'Het zou goed kunnen,' mompelde Clara.

Mrs. Guillot fronste. 'Hoe dan ook was Johns hart niet even oprecht als het hare, en via zijn familie stuurde hij een brief waarin hij Angelina vertelde dat hij niet langer van haar hield en dat ze hem maar moest vergeten, omdat hij haar ook al begon te vergeten.'

Ze begon weer heen en weer te schommelen en het gekraak van de stoel doorbrak de stilte die over de straat was neerge-daald. De saxofoonspeler had op een zeker moment zijn instru-

ment weggelegd zonder dat Clara het in de gaten had gehad. ‘Angelina was er kapot van en vluchtte naar de rozentuin. Daar, op de plek waar ze haar geliefde voor het eerst had ontmoet, sneed ze met een scheermes van haar vader haar polsen door.’

Overspoeld door medeleven hapte Clara naar adem, ook al had ze al geweten hoe het afliep.

Mrs. Guillot knikte, alsof ze Clara’s ontzetting heel goed begreep. ‘Ja, ik weet het. Mama Loreaux vond haar dochter, en er wordt beweerd dat ze zo’n ijzelijke kreet slaakte dat de wind die meevoerde naar alle hoeken en gaten van de Windisle-plantage, en daar nog ver voorbij. Ze nam het hoofd van haar mooie dochter in haar armen en vervloekte de liefde die haar dierbare meisje van haar had afgenomen, en ze verzocht de geesten om ervoor te zorgen dat John nóóit ware liefde zou vinden, in dit leven noch in het volgende.’

Mrs. Guillot slaakte een zucht. ‘Toen John thuiskwam uit de oorlog, bleef hij tot aan zijn dood alleen wonen; de liefde kon hij inderdaad nooit meer vinden. Hij verscheen maar zelden in het openbaar en mensen zeiden dat hij vaak last had van flashbacks uit de oorlog. Toen hij achter in de dertig was, kreeg hij tuberculose en al gauw overleed hij aan de gevolgen daarvan.’

Mooi zo, wilde Clara al bijna zeggen, maar ze deed het niet. Het leek verkeerd om iemand te vervloeken die al dood was. En die bovendien al vervloekt wás.

Allebei bleven ze een poosje zwijgen, terwijl Clara het verhaal goed tot zich liet doordringen. Op de een of andere manier was de droeve geschiedenis met haar op de loop gegaan, alsof die niet alleen haar belangstelling had gewekt, maar zich ook om haar botten had gewikkeld, om de kern van haar wezen. ‘En wat heeft die huilende muur met dit verhaal te maken? En waarom gaan mensen daarnaartoe met hun wensen?’

Peinzend liet Mrs. Guillot haar rimpelige voorhoofd zakken. ‘Voor zover ik me herinner, zouden de geesten van John en Angelina nog steeds door de rozentuin ronddwalen zonder dat

ze rust of vrede kunnen vinden, altijd op zoek naar bevrijding van de last van de zonden die ze op aarde hebben begaan. De plaatselijke bewoners geloven dat Angelina, die op de een of andere ondoorgrondelijke manier in de vloek verstrikt zou zijn geraakt, je wensen kan laten uitkomen als je die op een briefje tussen de kieren in de muur steekt die om Windisle heen loopt.'

Mrs. Guillot glimlachte. 'Angelina vervult wensen, zeggen ze, om meer mensen ertoe te bewegen naar haar toe te komen, in de hoop dat één bijzonder iemand het raadsel zal kunnen oplossen en de ban zal kunnen verbreken.'

'Wat voor raadsel?'

Mrs. Guillot fronste nogmaals. 'Nou, ik herinner me geloof ik niet precies hoe dat raadsel luidt, maar als ik het goed heb, werd het op een gegeven moment opgegeven door een voo-doopriesteres. Je zou Dory Dupre ernaar moeten vragen, in de plaatselijke bibliotheek. Zij weet het denk ik nog wel, of anders kan ze het voor je opzoeken.'

Clara glimlachte, blij dat ze een tip kreeg om meer over het mysterie te weten te komen. 'Dat zal ik doen. Weet u ook waar-om die muur de huilende muur wordt genoemd?'

'De muur, zo wordt gezegd, zou tranen plengen om al het hartzeer en de tragedie die erachter hebben plaatsgevonden, voor de geesten die er nog steeds achter gevangenzitten. Of dat waar is, weet ik niet, want die paar keer dat ik er ben geweest, heb ik er nooit iets van gezien, maar ze zeggen dat de muur alleen zal stoppen met huilen als de geesten van John en Angelina zijn bevrijd.'

'Wie woont er nu op de plantage, Mrs. Guillot?'

'Niemand, volgens mij. De planterswoning staat al jaren leeg.'

Clara's gedachten werden onderbroken door het gekraak van het hek dat werd opengedaan. Er kwam een oude man met een wandelstok doorheen stappen, die zijn hoed afnam en met een schuchtere glimlach opkeek naar Mrs. Guillot. 'Bernice, wat een mooie avond, hè?'

Clara keek even naar Mrs. Guillot, en hoewel haar huid een prachtige diep mahoniebruine kleur had, zou ze toch zweren dat ze een blos op haar gerimpelde wangen zag verschijnen.

‘Harry.’

Harry wierp een blik op Clara en boog zijn hoofd. ‘Ik had me niet gerealiseerd dat je gezelschap had. Ik was mijn avondwandelingetje aan het maken en wilde alleen even aanwippen om je gedag te zeggen.’

Clara stond op en pakte haar tas. ‘Om eerlijk te zijn, moet ik gaan. Morgen moet ik weer vroeg op.’ Ze boog zich naar Mrs. Guillot toe en gaf haar een kus op haar wang, waarvan de papierdunne huid zo zacht was als fluweel. ‘Ontzettend bedankt dat u me het verhaal hebt verteld.’

‘Ik heb niet veel meer over, maar verhalen heb ik te kust en te keur.’ Mrs. Guillot lachte. ‘Ga nou maar een paar papiertjes met wensen erop in de kieren in die muur stoppen,’ zei ze zacht. ‘En doe Angelina de groeten van me.’

Clara knikte en keek terwijl ze het verandatrapje af liep nog even grijnzend over haar schouder. ‘Zal ik doen.’

‘O, en lieve Clara,’ riep Mrs. Guillot haar achterna. ‘De volgende keer dat je langskomt, zal ik je wat van mijn zelfgemaakte smeersel geven.’

Clara onderdrukte een grimas en beantwoordde de glimlach van de lieve oude vrouw. ‘Dank u wel, Mrs. Guillot.’ Met een knikje liep ze langs Harry heen, waarbij het haar opviel dat hij er in zijn gestreken shirt en met zijn fedora op zijn hoofd wel heel keurig uitzag voor een simpel avondwandelingetje. ‘Nog een fijne avond samen.’

Die zondag werd Clara fris en vroeg wakker, en ze wandelde naar de bibliotheek tien straten verderop.

Sinds Mrs. Guillot haar een paar dagen geleden het verhaal van Windisle had verteld, moest ze daar steeds aan denken. Clara was helemaal in de ban geraakt van het honderdvijftig

jaar oude verhaal over liefdesverdriet en narigheid, om niet te zeggen dat het haar obsedeerde. Ze dacht erover na als ze in de bus zat naar en van het ballet, het speelde door haar hoofd als ze 's avonds in slaap viel, en ze moest er zelfs aan denken als ze aan het dansen was, zodat het gefluister van de andere ballerina's naar de achtergrond verdween.

Ze liet zich niet langer door hen afleiden, want in plaats daarvan zat ze met haar gedachten bij een knap meisje dat een glimlach had als zonnenschijn en een levenslustig temperament zo delicaat als de vleugels van een kolibrie. Hoe zou haar leven eruit hebben gezien? Had ze een akelig leven gehad, ook al voordat het verraad haar ertoe had gebracht zich het leven te benemen? En wat lagen er voor duistere geheimen achter die muur?

Misschien had het wel net zoveel te maken met haar eenzaamheid als met het intrigerende verhaal zelf dat Clara zo op de legende gefocust was. Maar als ze aan Windisle dacht, voelde ze een merkwaardige trek vanbinnen. Wat de reden ook was, ze wilde er meer over te weten komen.

In de kleine bibliotheek was het schemerig en stil, en toen Clara naar binnen was gelopen bleef ze staan om de onmiskenbare geur van oude boeken diep in zich op te snuiven – de geur van oud papier en zielen die waren vastgelegd in inkt.

Een paar mensen liepen kalmpjes langs de boekenplanken te snuffelen, maar zelfs op zondag was de ruimte grotendeels verlaten. Clara zag naast zich een oudere vrouw met een karretje die bezig was boeken terug te zetten op de planken, en ze liep naar haar toe. 'Neem me niet kwalijk.'

De kleine oude vrouw draaide zich met een glimlach om. Ze leek minstens in de negentig te zijn, met een bril aan een ketinkje om haar hals en een dikke dot wit haar die een schril contrast vormde met haar diep gebruide huid. 'Kan ik je helpen?'

'Bent u Dory Dupre?'

'Jazeker.'

'O, mooi.' Clara glimlachte en stak haar een hand toe. 'Ik ben

Clara Campbell. Mrs. Guillot had me aangeraden naar u toe te gaan.'

'O, hoe maakt Bernice het?'

Clara's glimlach verbreedde zich. 'Heel goed.'

'Fijn om te horen. En, waar wilde je me over spreken?'

'Over de Windisle-plantage.'

Er trok een schaduw over het gezicht van Ms. Dupre en heel even leken haar rimpels zich te verdiepen. Ze schudde haar hoofd. 'Een tragische geschiedenis.'

'Ja,' zei Clara zachtjes. 'Mrs. Guillot heeft me verteld wat ze ervan wist, maar ze kon niet al mijn vragen beantwoorden.'

'Aha. Kom maar met me mee. Dan zal ik eens kijken of ik wat open plekken kan invullen.'

Clara volgde de bibliothecaresse op leeftijd naar een ronde tafel vlak bij de balie en ze namen allebei plaats. 'Mag ik vragen waarom Windisle je zo interesseert, liefje?'

Clara wendde haar blik af en dacht over die vraag na. 'Om u de waarheid te zeggen, Ms. Dupre, weet ik dat niet helemaal zeker. Mrs. Guillot vertelde me het verhaal en ik kan het maar niet uit mijn hoofd zetten.'

'Dat kan ik je niet kwalijk nemen. Het is ook een intrigerend verhaal. En een groot mysterie.' Ze glimlachte. 'En wie weet ben jij wel degene die het raadsel kan oplossen en Angelina kan bevrijden. Geloof je in vervloekingen, liefje?'

Clara lachte zachtjes. 'Ik weet niet, maar ik zou graag horen wat het raadsel was, als u dat nog weet.'

'O, en of ik dat weet. Ik heb het de voodoopriesteres zelf horen uitspreken.'

Clara's ogen werden groot. 'Echt waar?'

'Jazeker. Het werd voor het eerst uitgesproken op een feestje dat in 1934 op Windisle Manor gegeven werd. In die tijd woonde de familie Chamberlain er nog, en ze gaven chique partijtjes. Ik was nog maar veertien, maar mijn zus bezorgde me een baantje bij het bedrijf dat die avond voor de catering zorgde. Pren-

tiss Chamberlain en zijn vrouw Dixie hadden een oude, blinde voodoopriesteres gevraagd om ook te komen.' Ze zweeg even. 'Voor zover ik weet, hechtte de familie Chamberlain nooit bijster veel geloof aan het verhaal dat het op hun erf zou spoken, al gingen er altijd wel geruchten dat hun gasten geestverschijningen zouden hebben gezien, vooral in de buurt van de rozentuin. Maar Prentiss en Dixie Chamberlain vonden die legende vooral amusant en daarom hadden ze die priesteres ook uitgenodigd.'

Terwijl ze over het verleden sprak, dwaalde de blik van Ms. Dupre langs Clara heen weg in de verte. 'De priesteres zat op een rode pluchen stoel, de feestgangers kwamen om haar heen staan en de hele kamer verstomde. Ik keek toe vanuit een deuropening aan de zijkant en hield mijn adem in. Er hing een... bepaalde sfeer in die kamer. Dat weet ik nog goed, al kan ik het nog steeds niet precies uitleggen. Een... zwaarte, een drukkend gevoel. De priesteres – ik zie haar nog zo voor me, zoals ze haar melkachtige ogen sloot op het moment dat ze begon te praten – bevestigde dat de geesten van John en Angelina inderdaad over het terrein rondspookten, vooral in de tuin, waar ze rondwaalden zonder elkaars aanwezigheid op te merken.'

'Wat triest,' fluisterde Clara. Al was het volgens haar maar goed dat Angelina niet voor eeuwig hoefde rond te zwerven samen met een man die haar hart gebroken had.

Ms. Dupre knikte. 'Een van de gasten vroeg naar de vloek die Mama Loreaux had uitgesproken en de priesteres zei dat dat verhaal inderdaad klopte en dat een dergelijke ban door maar één ding verbroken kon worden, en door niets anders.' Ze laste een veelzeggende pauze in terwijl ze Clara in de ogen keek. 'Alleen wanneer een druppel van Angelina's bloed in het licht zou worden gebracht.'

Door een druppel van Angelina's bloed die in het licht moest worden gebracht. Clara liet die woorden bezinken. 'En niemand heeft enig idee wat dat precies betekent?'

Ms. Dupre schudde haar hoofd. 'Nee, niemand, ook de pries-

teres niet, die er nadrukkelijk bij zei dat de geesten ook aan haar niet altijd hun geheimen onthullen.'

Daar dacht Clara over na en ze prentte de frase in haar geheugen.

Ze praatten nog een poosje door en Clara vertelde Ms. Dupre in grote lijnen wat Mrs. Guillot haar over de legende had verteld. Ms. Dupre had geen verdere informatie te bieden, maar wees Clara op de computers, waar ze misschien iets meer zou kunnen vinden over het landhuis zelf en de familie die er ooit had gewoond.

Op het moment dat er een vrouw naar de balie kwam om een stapel boeken te lenen, bedankte Clara Ms. Dupre hartelijk.

Achter de computer zocht Clara zowel naar de plantage als naar de familie. Ze scrolde door de artikelen die ze vond en maakte een paar aantekeningen op de losse velletjes papier die bij elk van de drie werkplekken lagen.

Windisle Manor, een pand dat was opgetrokken in neo-Griekse stijl, was aan het begin van de negentiende eeuw gebouwd op de ruim vierhonderd hectare grote suikerplantage van de familie Chamberlain. Voor de Burgeroorlog werkten er op de Windisle-plantage meer dan honderd slaven, van wie de meesten zwoegden op de suikerrietvelden, terwijl anderen in het landhuis zelf werkten.

'Mama Loreaux,' fluisterde Clara zachtjes en ze zag de opvallende vrouw met de schrandere ogen voor zich die Mrs. Guillot had beschreven. In gedachten zag ze haar uit het raam kijken terwijl Robert Chamberlain haar kleine meisje op zijn knie heen en weer liet wippen en zijn familie hen vol verachting gadesloeg. Hoe moest dat voor haar zijn geweest? Hoe zou ze zich hebben gevoeld?

Clara, die zelf uit een eenoudergezin uit een arbeidersmilieu kwam, had ook haar portie schampere veroordeling wel gehad van de hooghartige rijke meisjes op de balletscholen die ze had bezocht, en zij had zich daar ongemakkelijk onder gevoeld.

Maar dat had geen vierentwintig uur per dag geduurd. En niet iedereen had eraan meegedaan. Ze kon zich geen voorstelling maken van alle gal die over haar zou zijn uitgestort als het niet – door de meesten in elk geval – onfatsoenlijk werd gevonden om kritiek te leveren op degenen boven wie je zogenaamd verheven was.

Clara concentreerde zich weer op de informatie op het computerscherm. Anders dan veel van de andere plantages in de streek, die onder beheer waren gekomen van de historische vereniging en waren opengesteld voor publiek, was de Windisle-plantage nog steeds eigendom van de familie Chamberlain en was het een particuliere woning gebleven. De historische vereniging, die dolgraag de hand wilde leggen op dit fraaie stukje Amerikaanse geschiedenis, had de familie vele aanbiedingen gedaan, die even zo vaak van de hand waren geweest. Interessant, vond Clara, die zich afvroeg waarom de familie er geen belangstelling voor had het landgoed tot historisch erfgoed te laten verklaren.

Ze ging helemaal op in haar zoektocht, in de geschiedenis op het scherm voor haar neus en voordat ze het wist, liet de grote klok aan de wand haar weten dat er al uren verstreken waren, terwijl haar maag haar met veel geknor kenbaar maakte dat ze de lunch had overgeslagen.

Ms. Dupre was aan de andere kant van het vertrek in gesprek met een bibliotheekbezoeker en Clara zwaaide even naar haar voordat ze naar buiten stapte, waar de zon fel aan de lichtblauwe hemel stond.

Terwijl ze naar huis liep, bewonderde ze de oude, schilderachtige huizen langs de straat, die in felle kleuren waren geverfd en versierd met rijke architecturale details: met krullen versierde karbelen, handgesneden zuilen, formeel lijstwerk en grote ramen met bovenlichten. Veel van de panden waren vervallen, de balustrades waren losgekomen en doorgezakt, en de bescheiden tuintjes vol bloeiende klimplanten en struiken

waren vermengd met onkruid, de grote houten voordeuren gebarsten en verschoten. Maar zelfs die huizen waren nog steeds mooi om te zien, en Clara kreeg een warm gevoel voor alle dingen in de grote wijde wereld waarvan vroeger gehouden was en die geduldig afwachtten tot iemand opnieuw van ze zou houden.

Toen ze haar eigen straat insloeg, kwam Windisle Manor haar weer voor de geest, zoals het er had uitgezien op de foto's die ze had bekeken: groots, opvallend... met eindeloze suikerrietvelden in een waaier eromheen.

Op de pagina's met societynieuws had ze diverse artikelen gevonden van tientallen jaren geleden die gingen over feestjes en evenementen die op het landgoed gegeven en gehouden werden. Bezoekers van die partijen waren vol lof geweest over de staat en de schoonheid van het huis en het terrein eromheen, en op de foto's was wel te zien geweest dat het er allemaal fantastisch uitzag. Maar de laatste jaren was er met betrekking tot de plantage niets meer in druk verschenen.

Voor zover Clara kon nagaan, woonde er nu niemand meer – althans, niet iemand wiens hart nog klopte.

Een eenentwintigste-eeuws sprookje

Balletdanseres Clara verhuist naar New Orleans, maar voelt zich daar nogal verloren. Dan hoort ze over een liefdesverhaal met een tragische afloop op de Windisle-plantage. Het verhaal krijgt haar in zijn greep en ze wil er meer van weten. Naar het schijnt is de plantage nu volkomen verlaten, maar tot Clara's verbazing bevindt zich achter de muur een man van vlees en bloed.

Deze man is Jonah, die zich heeft teruggetrokken op de Windisle-plantage omdat hij het liefst nooit meer door iemand gezien wil worden. Hij schaamt zich te erg voor zijn littekens. De muur waarachter hij leeft, is een wensmuur: mensen brengen hier hun wensen naartoe. Maar Clara, die brengt er zichzelf naartoe, en met ieder bezoek wordt de bijzondere band tussen haar en Jonah sterker. Jonahs verlangen om met haar samen te zijn wordt steeds groter. Helaas weet hij dat dit niet zal gaan. Het is zijn lot om voorgoed achter de wensmuur van Windisle te blijven.

‘Mia Sheridan weet alle drama een originele twist te geven
en het allemaal net iets anders dan anders te maken’

Marleen, Favoritez.nl

De wensmuur van Mia Sheridan is een sprookje dat doet denken aan *Belle en het Beest*. Ze beschrijft zowel de oude legende over een liefdeskoppel op een plantage in New Orleans als het hedendaagse liefdesverhaal van Clara en Jonah.

NUR 285/340

